

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **L. Z.**, zast. JUDr. Michalem Kellnerem, advokátem, se sídlem Praha 4, Ohradní 1159/65, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2009, č.j.: 7909/09-1100-102079

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo dle ust. § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. 1090000038 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2004, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 12.1.2009 pod č.j.: 5672/09/008913104603.

Žalovaný v odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí uvedl, že dodatečný platební výměr č. 1090000038 byl vystaven na základě kontroly daně z příjmů fyzických osob za rok 2004 provedené dle ust. § 16 zákona č. 337/1992 Sb. Na základě kontrolního řízení byl žalobcem přiznaný základ daně zvýšen správcem daně o celkovou částku ve výši 4 726 598,- Kč. Předmětná částka představuje částku ve výši 353 860,- Kč, o kterou byl správcem daně snížen základ daně v souladu s ust. § 23 odst. 3 písm. c) zákona č. 586/1992 sb., o daních z příjmů, ve znění platném v roce 2004, částku ve výši 380 000,- Kč představující příjem

z prodeje automobilu žalobcem nezahrnutý do základu daně v rozporu s ust. § 3 zákona č. 586/1992 Sb. a částku ve výši 4 700 458,- Kč žalobcem uplatněnou jako daňový výdaj v rozporu s ust. § 24 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.

Dále pak se daňový orgán zabýval jednotlivými námitkami žalobce, které uplatnil ve svém odvolání ze dne 9.2.2009 doplněném podáním ze dne 27.2.2009. Mimo jiné pak žalovaný konstatoval, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena dne 14.8.2007 protokolem o ústním jednání č.j.: 20760/07/008933/3805 a předmětem této kontroly byla daň z příjmů fyzických osob a daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období. Při kontrole předložených účetních knih bylo zjištěno, že na vrub účtu 51804-náklady na reklamu a na vrub účtu 51831-náklady prezentace byly zaúčtovány částky v celkové výši 4 700 458,- Kč na základě faktur ev.č. L1 až L13 od dodavatele Solomon Group, Kft, 2016 Leányfalu, Pincehegyi u.22, Budapest-Hungary. Vzhledem k tomu, že správce daně měl oprávněné pochybnosti o pravdivosti a průkaznosti žalobcem předložených dokladů, byl žalobce vyzván podle ust. § 31 odst. 9 a § 16 odst. 2 písm. c) a e) zákona č. 337/1992 Sb. výzvou ze dne 25.10.2007 k prokázání, že daňové výdaje zaúčtované na základě předmětných dokladů jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

Žalovaný také uvedl, že pochybnosti správce daně o správnosti a pravdivosti žalobcem předložených dokladů vyplývají z vedeného kontrolního řízení, o čemž svědčí protokoly o ústním jednání. Závěr kontrolního řízení, kterým je mimo jiné neuznání předmětné částky údajně vynaložené na reklamu a prezentaci jako daňového výdaje, vyplývá z provedeného důkazního řízení. Důkazní řízení včetně kontrolních zjištění je popsáno ve zprávě o daňové kontrole. Neuznaná částka ve výši 4 700 458,- Kč se pak skládá z částek, které byly žalobcem zaúčtovány jako daňově uznatelné výdaje na základě dokladů ev.č. L/1 za návrh a zpracování základní koncepce, počítačové zpracování dat, pronájem webové plochy, foto galerie, přípravu propagačních materiálů, animace, formáty zpracování (částka 298 704,- Kč), ev.č. L/2 za audio, video formáty (částka 299 895,- Kč), ev.č. L/3 za průzkum trhu, odborné poradenství, zprostředkování (částka 301 710,- Kč), ev.č. L/4 za reprezentaci, vyjednávání s klubovými manažery, přepravní výdaje, propagační materiál (částka 399 837,- Kč), ev.č. L/5 za odbornou konzultaci v oblasti nutriční výživy, v oblasti regeneračních procesů, public relations a monitoring (částka 399 775,- Kč), ev.č. L/6 za odbornou konzultaci v oblasti fyziologické zátěže, v regeneračních procesech, přípravu na trenérský kurs a zprostředkování (částka 399 993,- Kč), ev.č. L/7 za grafické práce, reklamní materiály, vizitky, právní pomoc (částka 399 910,- Kč), ev.č. L/8 za prezentaci, vyjednávání s klubovými manažery, přepravní výdaje, propagační materiál, public relations a monitoring, pronájem webové plochy (částka 350 111,- Kč), ev.č. L/9 za přípravu na trenérský kurs, zprostředkování, audio, video materiály, právní pomoc, produkci tiskové konference (částka 349 761,- Kč), ev.č. L1/10 za užitečnost nákladů 2003 (částka 349 928,- Kč), ev.č. L1/11 za přípravu zázemí angažmá při přestupu do výjmenovaných států (částka 372 762,- Kč), ev.č. L1/12 za produkci reklamního spotu (částka 399 993,- Kč) a ev.č. L1/13 za animaci, reklamní materiály, mail, pronájem webové plochy, přípravu zázemí při přestupu do výjmenovaných států (částka 378 078,- Kč).

Předmětné doklady byly vystaveny na základě mandátní smlouvy uzavřené dne 15.1.2004. Výzvou ze dne 25.10.2007 č.j.: 246552/07/008933/3805 byl žalobce vyzván k prokázání, že daňové výdaje zaúčtované na základě předmětných dokladů jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. Žalobce pak podle žalovaného v písemné reakci na výzvu správce daně uvedl, že firma Solomon zabezpečovala z pozice mandátáře potřebné podmínky pro rozvoj a udržování dobré fyzické kondice v požadované specifikaci, tedy materiály zaměřené na zdravou výživu, vhodnou formu individuálního tréninku, propagaci, lobování ve významných fotbalových lokalitách za účelem případného angažmá, prověřování možností a

podmínek, které by mohly posloužit hráčskému agentovi při sjednávání zahraniční smlouvy; přehledy, možnosti, konzultace za účelem vzdělávání v oblasti sportu a možnost dalšího uplatnění po skončení aktivní hráčské kariéry; konzultace v oblasti investování a správy finančního majetku, doporučené nákupy; vizitky, reklamní materiál, který průběžně používal za účelem prezentace své osoby v daném klubu. K dispozici je pak 8 svazků s materiály věnovanými výše uvedeným aktivitám. Foto, podpisové karty a další propagační materiál byl rozdán. Podle sdělení pak značná část služeb měla charakter osobních jednání a konzultací. Při jednáních ve dnech 21.11.2007 a 20.12.2007 byly předloženy kopie faktur opatřené českým překladem, kopie materiálů údajně zpracovaných pro žalobce v osmi svazcích se soupisem obsahu jednotlivých svazků a k nim přiřazenými čísly faktur, fotografie a poštovní obálky zaslané ze zahraničí na jméno žalobce. Jiné důkazní prostředky žalobcem předloženy nebyly. Do protokolu č.j.: 283122/07/008933/3805 dne 20.12.2007 žalobce pak uvedl, že z firmy Solomon poznal pouze paní V., se kterou se setkával v různých restauracích po Praze. Paní V. mu poskytovala rady, posílala CD a kazety do zahraničí za účelem angažmá v zahraničí, radila mu ohledně nemovitostí, poskytovala mu šanony s materiály ohledně výživy, přípravy na trénování dětí apod. Šanony žalobce dostával postupně. K jednotlivým fakturám vystaveným v roce 2004 žalobce nebyl schopen uvést, které konkrétní služby byly poskytnuty. Nepamatoval si, které konkrétní zahraniční kluby byly firmou Solomon na základě mandátní smlouvy osloveny.

Dle zjištění správce daně byly služby firmy Solomon žalobci fakturovány v letech 2002-2005. Texty na fakturách korespondují s názvy jednotlivých kapitol tištěných materiálů, které žalobce předložil jako důkaz. V některých letech se texty na fakturách opakují.

Podle žalovaného žalobce předložil pouze formální účetní doklady a všeobecné tištěné materiály, jimiž neprokázal, že předmětné služby mu byly poskytnuty tak, jak byly fakturovány a specifikovány v mandátní smlouvě. Jak je uvedeno ve zprávě o kontrole, jsou tištěné materiály obecné a dle zjištění správce daně se jedná o doslovné opisy běžně dostupné literatury. Žalobce rovněž neprokázal podle žalovaného, čeho se týkalo zprostředkování (doklad event.č. L/3, L/6, L/9), ani kdo je uskutečňoval.

Žalovaný dále uvedl, že ve zprávě o kontrole je správcem daně konstatováno, že paní V. do protokolu dne 25.2.2008 potvrdila, že byla v letech 2002 až 2005 jednatelkou společnosti Solomon, že spolupracovala s daňovým subjektem, potvrdila pravost mandátních smluv a ověřila svůj podpis a razítko společnosti Solomon na obou smlouvách. O spolupráci se žalobcem odmítla více vypovídat z důvodu, že činnosti společnosti Solomon na území České republiky prošetřuje Policie České republiky. Nespecifikovala ani, jakého charakteru spolupráce byla.

Žalovaný také konstatoval, že správcem daně při daňové kontrole bylo zjištěno, že žalobce inkasoval částky od firem, které mu ve stejném období poskytovaly služby, např. společnost STES, s.r.o. V dokladech roku 2005 byla navíc listina s tabulkou označenou Přehled 2005-L. Z., ve které je uveden přehled úhrad za faktury firmy Solomon, přepočtená hodnota na české koruny, výpočet provize. Poslední sloupec tabulky je označen „předávaná částka“. Hodnoty předávaných částek jsou vždy rovny žalobcem uhrazené částce snížené o vypočítanou provizi. Otázky správce daně č. 13 a 14 uvedené v protokolu č.j.: 2831122/07/008933/3805, napadené žalobcem jako otázky navádějící, směřovaly podle žalovaného k objasnění údajů na předmětné listině, přičemž odpovědi nebyly hodnoceny jako důkazní prostředek a nebyly při důkazním řízení posuzovány.

Ani souvislost získání zahraničního angažmá žalobce se službami údajně poskytnutými firmou Solomon není podložena žádným dokladem. Žalobce podle žalovaného nepředložil žádný důkaz o provádění ve smlouvě uvedené činnosti firmou Solomon. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že jeho přestup do zahraničního klubu v následujících letech

je výsledkem činnosti firmy Solomon. Žalobce si na nic nevzpomněl. Neprokázal uváděný charakter osobních přímých plnění uskutečněných paní V.

Podle žalovaného ze spisového materiálu je zřejmé, že správce daně postupoval v souladu s ustanoveními zákona č. 337/1992 Sb.

Žalobce v žalobě namítal, že vymezený rozsah kontroly byl od samého počátku rozšířen bez patřičného poučení daňovému subjektu, že závěr správce daně, že soupis materiálů z osmi předložených svazků spolu s přiřazenými fakturami nepovažuje za důkaz, že byly služby poskytnuty v rozsahu uvedeném na těchto fakturách, není řádně odůvodněn. Podle žalobce nelze považovat za řádně odůvodněné a zákonné tvrzení žalovaného, že žalobce neprokázal, že tyto materiály obdržel v období, kdy byly fakturovány. Podle žalobce řada materiálů se intenzivním užíváním znehodnotila, další odmítnuté částky za služby a zboží měly převážně povahu spotřebního materiálu. Jedná se zejména o nejrůznější reklamní materiály, vizitky, plakáty, CD disky, propagační karty apod. Výdaje za toto zboží podle žalobce slouží k okamžitému upotřebení pro tyto účely. Proto je považuje žalobce za výdaje v souladu se zákonem.

U faktur, které jsou odmítnuty z důvodu označení položky jako „zprostředkování“, není už zcela v moci žalobce vybavit si na dotaz každé takové konkrétní plnění, protože je zde velmi dlouhý časový odstup od předmětného období. Podle žalobce správce daně svůj výklad týkající se pojmu zprostředkování zúžil a nijak nepřihlédl ke specifickým výdělečné činnosti žalobce a zvláštnostem činností, které je třeba k jeho profesnímu posunu činit v řadě různých oborů.

K výpovědi paní V. žalobce uvedl, že z její výpovědi vyplývá, že obchodní styk se společností Solomon Group, Kft. zprostředkovávala pro žalobce právě ona. Žalobce pak nikdy nezpochybnil poskytovaná plnění, tedy, že by mu nebyla plnění paní V. poskytována, stejně jako paní V. se podle žalobce plně hlásí k povaze i charakteru fakturovaných služeb. Žalobce má zato, že oba subjekty vzájemná poskytovaná plnění potvrzují.

Žalobce také namítá nepřijatelné chování správce daně spočívající v tom, kdy se snaží pomocí otázek, které mají navádějící povahu, přimět žalobce či jeho zástupce v daňovém řízení k odpovědi, jejíž charakter by mohl mít dokonce dosah trestněprávní. Z povahy profese žalobce dle jeho názoru vyplývá, že řada plnění měla povahu osobních přímých plnění uskutečňovaných paní V. a značná část plnění měla povahu spotřebního materiálu a sloužila k absolutní spotřebě. Účelnost vynaložených nákladů a úměra mezi vynaloženými náklady a dosaženými příjmy spočívajícími v získání angažmá v zahraničním fotbalovém klubu podle žalobce zcela naplňuje dikci ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb. Žalobce se domnívá, že předložil dostatek důkazů, aby jeho výdaje, které prokazatelně vynaložil, byly považovány za výdaje vynaložené v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992.

Dále žalobce namítal nezákonnost kontroly, kterou spatřoval v tom, že nebyl řádně obeznámen s důvody daňové kontroly, nebyl poučen o možném výsledku a o dopadech daňové kontroly v případě, že zcela nevyhoví požadavkům kladeným na něj při dokazování, které prováděl správce daně. Odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1835/07. Má zato, že nelze zahájení kontroly, která byla u žalobce zahájena v roce 2007, považovat za jediný úkon směřující k vyměření či dodatečnému stanovení daně, tedy za úkon, který byl ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. způsobilý přerušit běh prekluzivní lhůty. Dle názoru žalobce byl dodatečný platební výměr č. 1090000038 ze dne 12.1.2009 vydán po lhůtě stanovené zákonem č. 337/1992 Sb.

Ve vyjádření žalovaného k žalobě se žalovaný zabýval jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v jeho žalobě a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V doplnění k žalobnímu podání žalobce setrval na svém návrhu, aby soud dodatečný platební výměr č. 1090000038 ze dne 12.1.2009 vydaný Finančním úřadem pro Prahu 8 i rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2009 č.j.: 7909/09-1100-102079 zrušil.

Ve vyjádření žalovaného k žalobcovu doplnění žaloby žalovaný uvedl, že trvá na svém názoru, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena v souladu s platnými právními předpisy a představuje úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., který zakládá běh nové prekluzivní lhůty. Opět navrhl žalobu zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 13.12.2012 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pak nachází jednak protokol o ústním jednání ze dne 14.8.2007 č.j.:207601/07/008933/3805 (předmětem jednání bylo zahájení daňové kontroly dle § 16 zákona č. 337/1992 Sb.), výzva podle § 31 odst. 9 a § 16 odst. 2 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 25.10.2007 č.j. 246552/07/008933/3805, protokol o ústním jednání ze dne 21.11.2007 vč. odpovědi na výzvu (předmětem jednání bylo důkazní řízení v daňové kontrole-odpověď na výzvu č.j. 246552/07/008933/3805), protokol o ústním jednání ze dne 20.12.2007(předmětem jednání bylo důkazní řízení v daňové kontrole-služby od společnosti Solomon Group, Kft.), zpráva o daňové kontrole ze dne 21.11.2008 vč. protokolu o ústním jednání ze dne 27.11.2008, vyjádření žalobce ze dne 11.12.2008, protokol o ústním jednání ze dne 22.12.2008 (předmětem jednání bylo projednání a předání zprávy o daňové kontrole), faktury ev. č. L1 až L13 + soupis materiálů k fakturám + kopie vybraných listů z 8 šanonů + kopie fotografií, návrh mandátní smlouvy ze dne 15.1.2004, protokol o ústním jednání ze dne 25.2.2008 (předmětem jednání bylo ústní jednání se svědkem M. V.), dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 8 č. 1090000038 ze dne 12.1.2009 č.j.: 5672/09/008913104603, odvolání žalobce ze dne 9.2.2009 včetně jeho doplnění ze dne 27.2.2008 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16.7.2009 č.j.: 7909/09-1100-102079.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil předmětnou věc takto:

Předně se Městský soud v Praze (dále jen „soud“) neztotožnil s názorem žalobce, že by daňová kontrola byla provedena nezákonně. Žalobce má zato, že nebyl poučen o tom, proč byla kontrola zahájena, nebyl tedy řádně obeznámen s důvody daňové kontroly. Podle žalobce daňová kontrola nemůže být zcela svévolná, nýbrž je třeba vyžadovat existenci správcem daně formulovaných důvodů k jejímu zahájení, tj. existenci konkrétních pochybností či podezření, že daňovým subjektem původně přiznaná a správcem daně vyměřená daň je nižší, než by měla. V této souvislosti pak žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 1837/07 ze dne 18.11.2008.

Je pravdou, že v minulosti Ústavní soud dospěl k názoru, že daňovou kontrolu nelze provádět libovolně, že je možné ji zahájit a provést tedy vždy jen tehdy, pokud jsou nějaká

určitá konkrétní reálná podezření vůči daňovému subjektu. Tento závěr je pak formulován v nálezu I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, nicméně toto stanovisko bylo následně překonáno stanoviskem pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS-st33/11, kde dospěl Ústavní soud k závěru, že u všech úkonů, které provádí správce daně a to včetně daňové kontroly, musí postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby konkrétní procesní postup se nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným. Přičemž za porušení těchto principů nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že oprávnění provádět daňovou kontrolu dává správci daně pravomoc zahájit ji u jakéhokoli subjektu, bez konkrétního podezření na to, že daňový subjekt neplní své daňové povinnosti, tedy čistě jen za účelem ověření správnosti údajů, které ohledně svých daňových povinností konkrétní daňový subjekt prezentuje.

Z obsahu spisu je pak zřejmé, že daňová kontrola byla zahájena řádným procesním postupem, žalobce byl vyrozuměn o tom, že se daňová kontrola provádí, byl vyrozuměn i o tom, jakých daní se bude tato kontrola týkat i za jaké období (protokol o ústním jednání ze dne 14.8.2007 č.j.: 207601/07/008933/3805). Podle názoru soudu bylo zákonu v tomto smyslu učiněno zadost. Soud se tedy zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena v souladu s platnými právními předpisy a představuje úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.

K další žalobcově námitce týkající se způsobu, jakým byl žalobce vyzván ke splnění své důkazní povinnosti v průběhu daňové kontroly, soud konstatuje, že z obsahu daňového spisu je zřejmé, že u správce daně vznikly pochybnosti o tom, zda náklady (výdaje), o kterých se v předmětné věci jedná, byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, přičemž následně byl žalobce výzvou ze dne 25.10.2007 vyzván k tomu, aby předložil důkazní prostředky. Soud má zato, že tato výzva byla formulována dostatečně přesně, neboť dávala žalobci prostor k tomu, aby předložil jakékoli důkazní prostředky, které má v dispozici a které podle vlastního uvážení považuje za relevantní k prokázání svých daňově relevantních tvrzení. Následně se správce daně s těmito důkazními prostředky v průběhu daňového řízení vypořádal s tím, že konstatoval jejich nedostatečnost v tom smyslu, že předmětné důkazní prostředky neprokazují spolehlivě, že by žalobce důvodně vynaložil tyto náklady (výdaje) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. S tímto stanoviskem správce daně byl žalobce seznámen nejpozději ve zprávě o daňové kontrole ze dne 21.11.2008, kde je uvedeno, proč správce daně nebyl těmito důkazními prostředky uspokojen. Ze spisového materiálu je pak zřejmé, že v dalším průběhu řízení dostal žalobce možnost se k věci vyjádřit, přičemž takové vyjádření ve věci poskytl dne 11.12.2008 a následně s ním bylo ještě toto jeho vyjádření projednáno, jak je zřejmé z protokolu ze dne 22.12.2008. Takže podle názoru soudu žalobce dostal dostatek prostoru a času na to, aby mohl buď předložit důkazní prostředky nové, jiné, lepší, nebo aby mohl nějakým jiným způsobem, podle vlastního uvážení, rozptýlit pochybnosti, které správce daně měl. Dodatečný platební výměr pak byl vydán až 12.1.2009, takže daňový subjekt měl dostatek času, aby uplatnil vše, co by považoval za potřebné.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že jak správce daně, tak odvolací orgán považovali za jeden ze stěžejních důkazních prostředků výpověď paní V., jednatelky společnosti Solomon Group, Kft., která byla v průběhu řízení slyšena jako svědek. Z předmětné výpovědi je pak zcela zřejmé, že paní V. potvrdila spolupráci se žalobcem, potvrdila, že mandátní smlouvu podepsala, nicméně se nijak nevyjádřila k obsahu a to ani po stránce formální, ani po stránce materiální, k obsahu jednotlivých předložených faktur,

zejména pak neposkytla jakékoli vyjádření k tomu, zda a jakým způsobem byla z její strany poskytována předmětná jednotlivá plnění, která jsou na věci se týkajících fakturách uvedena. Tuto skutečnost považuje soud za nejpodstatnější důkazní deficit, který v daném případě na straně žalobce vznikl a nic na tom nemění to, že žalobce neměl možnost paní V. přimět k tomu, aby svou výpověď v tomto smyslu poskytla. Svědkyně paní V. využila svého procesního oprávnění nevypovídat a podstatný výsledek je ten, že nic z toho, co je na jednotlivých fakturách uvedeno, nebylo potvrzeno. Přitom paní V. byla asi jediným důkazním prostředkem, který by mohl vysvětlit, jak vlastně plnění uvedená na předmětných fakturách byla poskytována, jakým způsobem, kdy k tomu docházelo, zda některá plnění poskytovala paní V. sama osobně nebo zda prostřednictvím dalších třetích subjektů, u kterých by bylo možné např. ověřit, že skutečně k těmto plněním došlo. Nicméně nic z toho nebylo možné realizovat, jelikož svědkyně v tomto smyslu svědectví neposkytla. Z této situace nemohl vyplynout jiný závěr než ten, že se žalobce ocitl v důkazní nouzi. Žalobce tedy svou důkazní povinnost nesplnil a důkazní břemeno neunesl.

Pokud pak jde o námitku žalobce, že se rozhodnutí správce daně opírá o skutečnosti, které nebyly v průběhu daňového řízení prokázány a zjištěny, žalobce poukazoval na to, že se ve zprávě o daňové kontrole objevilo sdělení, že z jiného daňového řízení je správcem daně známo, že paní V. osobně neposkytovala žádné konzultace, rady, ani jiné služby, které byly předmětem fakturace společnosti Solomon Group Kft., přičemž v předmětné zprávě je i informace, že ze sdělení poskytnutých maďarskou daňovou správou vyplývá, že společnost Solomon Group, Kft. fakturované služby sama neposkytovala a že byly tyto služby nakoupeny. Z konstrukce napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že tato vyjádření nebyla ani bezprostředním ani nepřímým podkladem pro závěry, k nimž žalovaný dospěl. To podstatné, oč se daňové orgány opírají, je tvrzení, že ve věci byla vyslechnuta paní V. a ta nespecifikovala, jakým způsobem měla být jednotlivá plnění poskytována. A to je skutečnost, která ve spise nepochybně doložena je (např. protokol o ústním jednání ze dne 25.2.2008).

Rovněž pak soud neshledal důvodnou námitku, že správce daně postupoval v průběhu daňového řízení nezákonně, když kladl žalobci navádějící otázky, viz. otázka č. 13 z protokolu o ústním jednání ze dne 20.12.2007, která zněla tak, zda dostal žalobce od firmy Solomon nějaké finanční částky v období let 2002 až 2005. Nepochybné je, že při ústním jednání dne 20.12.2007 taková otázka padla, aniž by bylo z kontextu zřejmé, proč byla položena. Nicméně soud ji nepovažuje ani za návodnou, ani úskočnou. Žalobce byl zkrátka dotázán na určitou skutečnost, kterou mohl připustit nebo popřít bez toho, aniž by mu byla dopředu nějaká odpověď podsouvána, nebo aniž by byl k odpovědi nějakou lstí veden. Navíc není opět zřejmé, že by jeho odpověď na předmětnou otázku jakýmkoli způsobem ovlivnila předmětné rozhodnutí ve věci daně z příjmů tak, jak bylo daňovými orgány vydáno.

Soud na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalobní námitky, uplatněné žalobcem v podané žalobě, nejsou důvodné, že žalovaný řádně ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč má zato, že žalobce neoprávněně, v rozporu s ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., uplatnil výdaje ve výši 4 700 458,- Kč a proč tedy byl zvýšen přiznaný základ daně o tyto neoprávněně uplatněné výdaje, a proto soud postupoval podle ust. § 78 odstavce 7 s.ř.s. a nedůvodnou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2012

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová